

ning; men de faktiske Forhold ere i høi Grad ugunstige for Landet og det i alle mulige Retninger. I Kjøbstæderne ere nemlig Bygningerne langt mindre brandfarlige, end paa Landet, man har langt bedre Slukningsapparater og langt bedre Polititilsyn til at holde Folk borte og til at afværge Stader, og endelig ere Omgivelsene ikke saadanne, at der medføres Skade af den Art som paa Landet, idet man i Kjøbstæderne har brotagne Gader og Gaardspladse, medens man aldrig paa Landet kan have disse store Udebrande, uden at der bliver tilføjet Skade af den omtalte Art navnlig med Hensyn til Huse og mindre Eiendomme, hvortil Udgangen ikke er fri, idet man ikke kan komme til dem uden at gjøre Skade. Skal der imidlertid lovgives — fra første Færd af har jeg sagt, at jeg ikke anser det for paa-tværgende nødvendigt — saa anser jeg det ikke for rigtigt at udelukke Landet. Naar vi ville udvide den gjældende Lov til ogsaa at gjælde for Kjøbenhavn, og vi desuden tage Flækkerne med, vil det efter min Mening være urigtigt, om vi udelukke Landet.

J. Madsen: Jeg havde forlangt Ordet under 2den Behandling, men da den ærede Formand gjorde opmærksom paa, at Liden var saa langt fremrykket, frasaltd jeg det den Gang. Efter de Udtalelser, der nu ere faldne, kan jeg imidlertid ikke i Dag undlade at tage Ordet angaaende denne Sag, skjøndt der allerede er sagt saa Meget derom. Den ærede sidste Taler sagde, at han vilde være sin egen Assurandeur med Hensyn til disse Forhold. Jeg veed ikke, hvad han mente dermed; men jeg tænker, at Meningen er, at han, i Tilfælde af, at han ved Udebrand lider Skade paa Marker og Haver, ikke vil fordrø nogen Erstatning. Det ærede Medlem udtalte imidlertid strax derefter, at det ikke var retfærdigt, naar Ministeren maatte svare dem, der ikke kunne taale en saadan Skade, og som godtgjorde, at de havde lidt saa og saa megen Skade, at han ikke havde Midler til at erstatte dem den. Den høitærede Justitsminister oplæste forleden Dag, da Loven var til anden Behandling, en Paragraf af Loven af 2den Marts 1861. Jeg var ogsaa med til at stemme for denne Lov, og jeg havde da særlig min Opmærksomhed henvendt paa det Spørgsmaal, vi nu behandle. I Slutningen af den Paragraf, som den høitærede Justitsminister oplæste, staar der nemlig, at al den Skade, som sker ved Brandvæsenets Foranstaltning, skal betragtes som Brandskade, og derved fandt jeg mig ganske betrygget. Jeg stod den Gang i den trostfaldige Formening, at det dermed var sagt, at de Assurandørselskaber, som havde forsikret en Bygning, vare, naar der fandt Udebrand Sted, pligtige til at erstatte al den Skade, som blev foraaarsaget af Brandvæsenet for at forebygge videre Brandskade. Jeg hører nu imidlertid, at Feilen er den, at de vedkommende Brandasju-

ranceforeninger og deres Repræsentantskaber sige: Vi ville ikke betale den Skade, som er bleven paa-budt ved Loven af 2den Marts 1861. Mig forekommer det, at de maa kunne tvinges dertil, thi en saadan Brandassurandørsforening skal jo, saa vidt jeg veed, have sine Statuter stadfæstede af den høitærede Justitsminister. Naar en saadan Forening ikke kan blive oprettet, med mindre den faar sine Vedtegters stadfæstede, mener jeg ogsaa, at vi godt kunne vedtage en Lov, der bringer Klarhed i de Udtryk, som ere brugte i Loven af 2den Marts 1861 om, hvad der skal betragtes som Brandskade. Man kunde nemlig bestemme, paa hvilken Maade og af hvem en saadan Skade i ethvert Tilfælde skulde erstattes, det vil sige, hvilken Brandassurandørsforening der skulde erstatte den Skade, der tilføies baade paa Marker og Haver, og om den skulde erstattes paa samme Maade som Skade paa Bygninger. Jeg gjorde ved 1ste Behandling opmærksom paa, at man ikke ved dette Lovforslag kom Retfærdigheden nærmere, thi selv om man herved kunde faae Midler til at erstatte Skaden paa Marker og Haver, vilde man dog ikke kunne erstatte den Skade, der ved Brandvæsenets Foranstaltninger tilføies en Bygning, som ikke var assureret. Hvad skal en Mand gjøre, naar han ikke har sin Bygning assureret? Kommer den da ind under Loven af 2den Marts 1861, og skal den da erstattes? Hvis han ikke faar Erstatning, er den Mand, hvis Bygning er bleven ruineret ved Brandvæsenets Foranstaltning, meget daarligere stillet end den, som lider Skade paa sin Have og sine Marker. Der bør være Konsekvens i disse Love angaaende disse Foranstaltninger i Udebrandstilfælde, og det forekommer mig derfor, at vi maa gennemføre Konsekvensen saaledes, at Alle, der lide Skade ved Brandvæsenets Foranstaltning, faae denne erstattet, thi ellers bliver det kun Halvhed. Den Indvending, at der, som den ærede Justitsminister sagde forleden Dag, var den Forskjel, at Bygninger kunne assureres, hvorimod Sæden paa Marker og Frugterne i Haven ikke kunne assureres, forekommer mig ikke at indeholde en tilstrækkelig Grund til her at sige, at disse Ojenstande derfor skulde erstattes af Kommunen, medens den Mand, der kunde have ladet assurere, men ikke har gjort det, derfor selv skal lide Tabet, om end Skaden, vel at mærke, sker ved Brandvæsenets Foranstaltning. Naar en Bygning, der ikke er assureret, brænder, er det naturligt, at Eieren ikke faar Erstatning; men naar Skaden sker ved Brandvæsenets Foranstaltning for at forebygge Udbredelsen af Udebranden, og da det ikke er paa-budt paa Landet, at der skal assureres, saaledes som Tilfældet er i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn, forekommer det mig, at den Mand, der ikke har assureret sine Bygninger, men faar dem revet ned ved Brandvæsenets Foranstaltning, staar i en meget uheldig Stilling. Derfor fore-